

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 11/03/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 820

“Ý NIỆM CỦA BẠN THIỆN THÌ THÂN KHỎE MẠNH”

Ngày nay, chúng sinh ý niệm ác đa đoan như trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*” Phật nói: “**Chúng sinh Diêm Phù Đề khởi tâm động niệm đều tạo nghiệp**” hay như trong “*Kinh Hoa Nghiêm*”, Phật nói: “**Chúng sinh thời mạt pháp bất hiếu Cha Mẹ, bất kính Tam Bảo, khởi tâm động niệm đều là ác**”. Nguyên nhân bệnh khổ đều là do ở chính chúng ta. Trong rất nhiều Kinh, Phật cũng đã nhắc nhở nhưng khi chúng ta nghe lần đầu, tâm chúng ta không hoàn toàn tin phục: “*Hàng ngày mình có làm gì xấu đâu? Làm sao mà tệ đến như vậy được!*”. Nếu chúng ta quán chiếu lại thì thấy Phật nói không hề sai. Việc gì làm cho ta thì ta làm rất dễ coi, nhưng việc gì làm cho người, không có lợi ích cho ta thì ta làm rất khó coi.

Hòa Thượng nói: “**Ý niệm của bạn thiện thì thân bạn liền khỏe mạnh**”. Hòa Thượng đã chứng minh cho chúng ta thấy Ngài hoàn toàn chuyển được thân tướng và có thân thể khỏe mạnh, lúc nào Ngài cũng cười. Có người thắc mắc hỏi: “*Sao Ngài cười hoài được như vậy?*”. Vì tâm Ngài không ưu tư, không lo buồn được mắt, Ngài đã dùng hết lòng hết dạ toàn tâm toàn lực vì chúng sinh mà lo nghĩ, làm được thì tốt, không làm được cũng tốt.

Một lần, Hòa Thượng và mọi người chuẩn bị lớp đào tạo Tăng tài. Sau khi công việc trừ bị xong xuôi tốt đẹp rồi, chuẩn bị khai giảng thì người ta không cho tăng sinh và học viên đến. Ngài nói: “*Vậy thì thôi! Thay vì bốn năm đào tạo, bốn năm cực lực làm mới viên mãn, bây giờ họ không cho học viên đến học thì coi như công việc cũng đã viên mãn rồi*”. Đây gọi là “**tác ý viên thành**”. Nhiều người cũng tổ chức đào tạo nhưng bị phiền não vì họ mong lập ra học viện nổi tiếng thế giới, nhiều đoàn thể cá nhân ủng hộ tiền cho nên khi mong muốn của họ không đạt được thì họ phiền não.

Hòa Thượng nói: “**Việc tốt cần làm nên làm, không công không đức**”. Chúng ta mở trường làm giáo dục, dạy những điều tốt đẹp nhất cho các con nhưng càng làm càng lỗ, càng làm càng không có lợi nhuận. Nếu chúng ta bắt đầu phiền não thì chúng ta phải định hình cho rõ: Chúng ta làm để kiếm tiền hay thật làm để đem giáo dục chuẩn mực đến cho các con? Người xưa nói: “**Hành hữu bất đắc phản cầu chư kỳ**”, việc gì không thông thì phải quay lại xét chính mình. Chính mình còn chướng ngại thì chướng ngại đó chắc chắn làm mình phiền não. Chúng ta đã dụng hết tâm sức để làm rồi nhưng việc không viên thành thì chúng ta đóng cửa nghỉ, đi làm giúp người khác, hỗ trợ cho người khác. Như vậy thì chúng ta thật sự tự tại, an lạc. Chúng ta vận hành các trường học ở thành phố Hồ Chí Minh, Quảng Trị, Nghệ An, bất cứ nơi nào

không làm được thì chúng ta đóng cửa để đi đến nơi khác hỗ trợ. Nếu chúng ta vẫn cố làm thì cái ta của chúng ta càng lớn, cuối cùng tự mình hại mình, càng làm càng dính mắc, như vậy chắc chắn sẽ phiền não. Chỉ cần chúng ta có ý niệm có cái ta thì cái ta sẽ hình thành ngày càng lớn. Đó là ý niệm vì mình, ý niệm tự tư tự lợi. Khi ý niệm được mất, thành bại, tốt xấu hơn thua hình thành trong ta thì chúng ta chắc chắn sẽ bệnh, không bệnh mới lạ!

Hòa Thượng nói: **“Đều là do tự tư tự lợi, từ đó mà khởi tâm động niệm được mất, thành bại, tốt xấu. Chúng ta phát tâm vì chúng sanh thì tận tâm tận lực, hết lòng hết dạ mà làm. Việc có kết quả tốt thì chúng sanh có phước. Việc có kết quả không tốt, làm không xong thì chúng sanh chưa có phước”**. Vậy thì chắc chắn chúng ta không có phiền não. Chúng ta có phiền não vì có tự tư tự lợi, có phiền não vì có dính ta trong đó, mà có ta trong đó thì có chướng ngại.

Hòa Thượng nói: **“Bốn chúng đệ tử nhà Phật có rất nhiều người đích thực là phát tâm tu tài bố thí, làm nghĩa công, đây là nội tài bố thí, nhưng thu hoạch của họ không có quả báo thù thắng tốt đẹp giống như trên Kinh nói. Phần nhiều những người phát tâm làm công ích, tài vật bố thí cũng rất nhiều nhưng quả báo không được bao nhiêu. Nguyên nhân chính là do họ tu phước bố thí nhưng họ xem thường giới luật, không giữ giới. Người học Phật mà không giữ giới thì người đó là đồ chúng của ma. Người xem thường giới luật thường hay phạm tội cho nên dù họ có tu phước nhưng phước tu được cũng đã bị tổn giảm. Rất nhiều người trong nhà Phật phát tâm làm rất nhiều việc thiện nhưng không có quả báo tốt, nguyên nhân chính ở chỗ này”**.

“Bốn chúng đệ tử” là người nam, người nữ xuất gia và người nam, người nữ tại gia. “Nghĩa công” là dùng công sức của mình để giúp ích cho mọi người. “Làm nghĩa công” còn gọi là “làm công quả”. “Xem thường giới luật” có nghĩa là không chú trọng quy phạm chuẩn mực. Có người làm nghĩa công, bố thí tài vật nhưng vẫn sát sinh, tà dâm, vọng ngữ, uống rượu. Người không làm việc công ích, không bố thí tài vật nhưng giữ giới thì vẫn tốt hơn là làm rất nhiều việc công ích nhưng bản thân không giữ giới. Đệ tử Phật làm rất nhiều việc công ích, phát tâm tu bố thí nội tài nhưng phải kiên trì nỗ lực giữ giới thì mới gọi là đệ tử nhà Phật.

Nhiều người tu bố thí tài nhưng không giữ giới luật, thậm chí người dạy họ cũng không nhắc đến giới luật, vậy thì họ không phải là đệ tử nhà Phật. Nhưng người học Phật ngày nay đa phần thích như vậy. Họ cho rằng cúng dường nhiều là tốt, họ tạo nhiều công đức phước báu nhưng không xem xét tiền cúng dường đến từ đâu. Có người hỏi: “Con buôn bán nên con phải nói dối. Như vậy có tội không?”. Có vị trả lời: “Buôn bán nói dối không sao!”. Họ nghe vậy thì thấy an tâm, tưởng đó là thật. Lại có người hỏi: “Con kinh doanh mà trốn thuế thì có sao không?”. Vị đó cũng trả lời là: “Cũng không sao!”. Vậy thì nguy hiểm rồi! Hôm trước có một nhóm người phát tâm hỗ trợ, nhưng họ cũng thành thật nói với tôi rằng công việc họ làm gần như là lách luật. Tôi không đồng ý nhận vì nguồn hỗ trợ đó là tự việc làm bất chánh.

Ngày nay, người Thầy dạy học trò giống Hòa Thượng rất hiếm. Có người hỏi Ngài: “*Thưa Hòa Thượng, chúng con kinh hành niệm Phật ở ngoài phố có được không?*”. Hòa Thượng nói: “*Các vị làm như vậy là phạm pháp rồi. Hoạt động của Phật giáo chỉ được thực hiện ở trong khu vực được Chính phủ cho phép sinh hoạt tôn giáo. Các vị ra ngoài đường kinh hành nhiều Phật như vậy là vi phạm pháp luật rồi*”. Ở Đài Loan có rất nhiều đoàn kinh hành nhiều Phật ở ngoài đường.

Hòa Thượng thường nhắc: “*Cư sĩ tại gia không được nói xấu Lãnh đạo nhà nước, không được trốn thuế*”. Phật dạy người cư sĩ tại gia kinh doanh làm ăn thì phải đóng thuế, không được vi phạm pháp luật. Đóng thuế là nghĩa vụ. Trong “*Kinh Phạm Võng*”, Phật nói Bồ Tát Giới cho người xuất gia: “*Không được làm giặc quốc gia, không được nói xấu Lãnh đạo Tổ quốc*”. Ngày xưa Ấn Độ có rất nhiều quốc gia nhỏ, đi vài trăm km thì đến quốc gia khác nên người xuất gia không được đem tình hình của quốc gia này đi nói với quốc gia khác. Người tu hành chân chính trong nhà Phật phải như vậy!

Ngày nay, người khởi xướng về giới ngày một ít. Hoà Thượng nói: “*Người ta rất ngại nhắc về giới vì người ta đều phạm giới nên khi nhắc đến thì cảm thấy hổ thẹn, lương tâm không thoải mái*”. Chúng ta là người tại gia thì chỉ được nhắc đến những Giới điều của người tại gia. Chúng ta biết rồi mà vẫn phạm thì không phải là biết, giống như chúng ta lẽ mà không đủ lẽ thì không phải là lẽ.

Hòa Thượng nói: “*Rất nhiều người thích tu tài bố thí, thích làm nghĩa công nhưng xem thường giới luật*”. Rất nhiều đồng tu cùng nhau tu hành, cùng phạm trai phá giới. Đó chính là xem thường giới luật. Lúc mới đầu tác ý mà không chặn lại, đến khi thân đã phạm rồi thì coi như phạm hết, mà càng lúc càng nghiêm trọng. Chúng ta làm việc thiện thì có thiện thần hỗ trợ. Khi chúng ta phạm trai phá giới thì ác thần, ác quỷ sẽ hỗ trợ cho nên càng lúc càng nghiêm trọng. Nhiều người nói: “*Tạo nghiệp mới vẫn vãng sanh!*”. Nhiều đồng tu nghe vậy thì rất thích đi theo người nói như vậy vì họ phạm trai phá giới nên họ yên tâm khi đi theo người đó.

Hòa Thượng nói: “*Người có được quả báo thù thắng là nhờ chịu tu bố thí, lại có thể trì giới tinh nghiêm. Có rất nhiều điển hình như vậy. Có những người bị bệnh ung thư, khi đi kiểm tra thì biết mình bị u ác tính. Bác sĩ kiên trì yêu cầu họ phải mổ, phải phẫu thuật nhưng họ chính mình tin tưởng Phật pháp nên không đồng ý phẫu thuật. Họ ngày ngày niệm Phật, chỉ cần niệm một thời gian thì liền có cảm ứng. Khi họ đi kiểm tra lại thì bệnh độc đã biến mất. Chúng ta tử mi quán sát người đó thì thấy ngày ngày họ tu bố thí tài vật và kiên trì giữ giới luật. Họ chỉ quan tâm đến hai việc này, không làm những việc khác*”. Họ kiên quyết không phạm bốn trọng giới là sát sanh, tà dâm, trộm cắp, vọng ngữ. Nếu phạm giới thì tâm đã mất thanh tịnh rồi.

Điển hình là ngài Lý Mộc Nguyên. Bác sĩ nói với ngài Lý Mộc Nguyên: “*Ông chỉ có thể sống được nhiều nhất là ba tháng nữa*”. Sau đó ông giao lại cho con cái toàn bộ việc gia đình, việc công ty để ông toàn tâm toàn lực làm việc lợi ích cho chúng sanh. Ba tháng sau, sáu tháng sau, sáu năm sau ông không

chết mà càng lúc càng khỏe. Ông đi từ Singapore sang Đại Lục, người ta mặc áo lạnh, áo phao dày nhưng ông mặc áo sơ mi mà không cảm thấy lạnh.

Hòa Thượng nói: **“Từ đây ta có kết luận: Người chân thật Bồ thí, trì giới thì giống như người xưa đã nói: “Phật thị môn trung hữu cầu tất ứng”.** Trong nhà Phật, có cầu ắt có ứng nhưng cầu phải có đạo lý. Nếu chúng ta chỉ mong cầu cho mình được lợi thì mong cầu này hoàn toàn sai.

Chúng ta tích cực Bồ thí nhưng cũng phải chăm chỉ trì giới. Đây mới chỉ là hai pháp trong sáu pháp Ba La Mật của Bồ Tát Hạnh. Sáu pháp Ba La Mật là: Bồ Thí, Trì Giới, Nhẫn Nhục, Tinh Tấn, Thiên Định, Trí Tuệ. Chúng ta mới phát tâm Bồ thí một chút tiền thì đã tưởng mình là Bồ Tát rồi. Chúng ta phát tâm ủng hộ tiền ở một ngôi chùa thì họ nói: **“Bồ Tát này đã phát tâm ủng hộ”.** Chúng ta nghe nói vậy thì tưởng mình là Bồ Tát. Nhưng đó chỉ là tưởng, không phải thật. Chúng ta vẫn khổ đau phiền não nhưng chỉ một mình mình biết.

Hòa Thượng nói: **“Người chân thật học Phật có thể Bồ Thí, có thể Trì Giới, nếu có thể làm thêm Nhẫn Nhục, Tinh Tấn, Trí Tuệ thì còn gì bằng! Vậy thì không có lý nào mà không cảm ứng, chắc chắn sẽ có cảm ứng!”.** Hòa Thượng làm giáo dục rất nhẹ nhàng, tự tại. Chúng ta cũng làm nhưng sao khổ sở quá! Hòa Thượng **“hữu cầu tất ứng”**, còn chúng ta có cầu nhưng không có ứng. Chướng ngại là ở chính chúng ta, chúng ta phải xem lại bản thân!

Hòa Thượng nói: **“Phật pháp nói: “Tất cả pháp từ tâm tướng sanh”. Thân thể, tướng mạo của ta cũng là một pháp. Vậy thì sức khỏe của ta tốt hay xấu, tướng mạo của ta tốt hay xấu đều là từ ở nơi khởi tâm động niệm của chính mình. Nhà Phật có câu “cảnh tùy tâm chuyển”. Ý niệm của bạn thiện thì tướng mạo của bạn liền thiện, ý niệm của bạn thanh tịnh thì thân của bạn liền thanh tịnh, khỏe mạnh”.**

Người xưa nói: **“Người phước ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước ở”.** Đất phước thì người phước ở. Đạo lý này chúng ta phải nhớ và thuộc nằm lòng! Không phải là người có tiền thì mới được ở đất phước, có người có rất nhiều tiền nhưng chưa chắc ở được đất phước. Họ có tiền là do dư phước từ đời trước. Trong mạng họ không còn phước nữa thì cũng không ở trên đất phước đó được lâu. Chúng ta thấy ngay trong cuộc đời hiện sinh này, nhiều người có rất nhiều tiền của, đất đai rộng lớn nhưng cuối cùng không được ở nhà mà phải ở trong tù, bao nhiêu tài sản đều phải sung quỹ. Nếu người thế gian biết nghi ngại thì đã không lâm vào hoàn cảnh này.

Tiền của rất nhiều, nhà Phật gọi tài sản này là **“hoạnh tài”**, tài sản đó làm hại thân chứ không giúp cho thân. **“Người phước nhất định ở đất phước, đất phước dành cho người phước”.** Chúng ta cứ tích cực tạo phước thì sẽ ở đất phước.

Tôi hồi tưởng lại thấy những điều người xưa dạy không sai một ly. Trước đây tôi không có cảm nhận rõ ràng như vậy. Chúng ta cứ lo tích cực tạo phước. Người ta tích cực lo kiếm tiền vì họ không biết đạo lý: **“Cái gì không nhận được bằng tiền sẽ nhận bằng phước báu”**. Công sức ta bỏ ra, ta vất vả lam lũ, ta không nhận tiền thì ta nhận phước báu. Ta chưa có phước báu mà muốn hưởng phước báu thì phước báu không còn nữa. Từ cổ chí kim, người sống mà lo hưởng thụ thì hưởng thụ chưa hết một đời đã mất. Còn người cả một đời vì người khác hi sinh phụng hiến thì đời đời sau người ta vẫn nhắc và thờ phụng.

Hòa Thượng nói: **“Người phước ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước”**. **Những người xem tướng đoán mạng cũng nói: “Tướng tùy tâm chuyển”. Tướng mạo đích thực là tùy theo ý niệm của bạn mà chuyển, vận mạng là tùy theo ý niệm của bạn mà chuyển. Bạn chân thật trì giới, bố thí, đó là tu phước. Vậy thì cho dù vận mạng của bạn không tốt nhưng cũng thấy đều chuyển được tốt”**. Vậy thì ta tích cực tu phước, tạo phước, không mất một chút nào. Nếu ta ngồi đó mà sợ được sợ mất, sợ thành bại, tốt xấu, hơn thua, cuối cùng khiến chính mình thôi tâm.

Hòa Thượng nói: **“Ý nghĩa chân thật của Giới là bốn chữ “phòng phi chỉ ác”. Trì giới giúp chúng ta được tâm thanh tịnh, giúp chúng ta tâm địa bất loạn”**. “Phi” là quấy, là trái ngược, “phòng phi” là phòng những sự sai lầm. “Chỉ ác” là dừng lại tất cả những việc ác. Chúng ta phòng những điều sai quấy và dừng lại tất cả việc ác, cụ thể nhất là bốn trọng giới sát sinh, trộm cắp, tà dâm, vọng ngữ.

Người học Phật chân chính phải đồng thời bố thí và trì giới chứ không chỉ bố thí. Rất nhiều người chỉ bố thí, tu tạo phước lành mà không nghiêm trì giới luật, thậm chí họ rất sợ khi nhắc đến giới vì họ đang phạm giới. Người không phạm giới thì không có gì phải sợ. Nhà Phật gọi là **“biệt giải thoát giới”**, không ràng buộc. Ta giữ tốt giới nào thì ta hoàn toàn giải thoát khỏi điều phạm đó.

Cả cuộc đời của chúng ta đến lúc ra đi nếu không phạm phải sát sinh, trộm cắp, tà dâm, vọng ngữ thì rất tự tại. Người sống tích cực, tu bố thí, giữ giới thì đời sống tránh đại quang minh. Rất nhiều người không lo tu phước, còn trẻ lo hưởng phước, về già không có phước nữa mà hưởng.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!